

giver, kan mærkes adskilligt nordligere end Nymindegab. Derfor var der Sandsynlighed for, at disse Pælehøfder vilde kunne gøre Nytte ved den nordre Side af Nymindegab. De bleve imidlertid flyttede. Jeg gjorde, hvad jeg kunde, for at beholde dem, men det var ikke muligt, de maatte bort.

Jeg vil lige tillade mig at gøre en Bemærkning, som hører hjemme her. Jeg tror, at dersom disse Pælehøfder havde været ved Indløbet, og dersom det var lykkedes at faa Naturen til at kaste Sand op omkring dem, vilde de have kunnet gøre Nytte Dagen før Juleaften. Men selvfølgelig er det noget, jeg ikke ved. De læste maaske i Aviserne, at der druknede to Fiskere lige ved Indløbet til Nymindegab Dagen før Juleaften. Der var gaaet 2 Motorbaade ud, og henimod Aften Dagen før Juleaften skulde de vende hjem. Havet var blevet noget uroligt, men den ene kom godt ind. Den holdt ret paa og slap godt ind i Fjorden. Hvorledes de andre bare sig ad, da Ulykken skete, kan vel aldrig konstateres. Deres Baad kæntrade, ligesom de skulde til at holde ind paa Indløbet. Der var 3 Mand i Baaden. Den ene blev borte med det samme, men de andre, som fik fat hver i sin Ende af Baaden, der vendte Kølen i Vejret, holdt sig oppe det bedste, de kunde. Den ene var en af de kraftigste Fiskere, der er derude, en stor, svær Karl, og han var saa heldig at faa de store Læderstøvler af sig, medens han med den ene Haand holdt sig fast ved den omvendte Baad. Da han fik de store Vandstøvler slidt af sig — dem bære de jo trukne helt op paa Laarene i Seler, der holde dem fast —, hjalp det ham saa meget, at han havde temmelig let ved at holde sig oppe, men den anden maatte give tabt. Da de havde set paa hinanden en Tid, slap han sit Tag; de talte ikke sammen. Der var imidlertid en af Konerne i Land, der var bleven opmærksom paa, hvad der var foregaaet, og hun varskoede Kammeraterne. Det varede ikke længe, før de kom ud med en Baad for at redde de kæntrade. Da de nærmede sig, var der jo kun den ene, kunde de se, men ogsaa han slap sit Tag, inden de kom saa nær til ham, at de kunde gribe ham. Han havde endnu nogle Kræfter tilbage og kæmpede en Del med Bølgerne, men saa sank han. Der var to i Baaden, som skulde redde, og den ene sagde til den anden: Der maa vi hen, og Du skal gribe ham, men Du maa ikke gribe fejl, for han kommer ikke mere op.

Og saa naaede de hen til Stedet, og Fiskeren greb ham, og det var et godt Greb. Han fik fat i de to yderste Led af Længefingeren paa den druknede, men det var tilstrækkeligt til, at de kunde hale ham indenbords, og han blev altsaa reddet. Der blev straks telefoneret efter Læge, thi han var meget medtagen, forslaaet i Ansigtet og paa Hænderne ved at hugge mod Baaden, og han havde ogsaa faaet en Del Søvand i Lungerne, saa det kunde ikke gaa over de første Dage, men han er imidlertid kommen sig.

Hvad om der havde været lidt Beskyttelse der ved Indløbet. Efter at Baaden var kæntræt, drev den, medens de to hængte ved den, ind i Indløbet. Om der nu havde været en Smule Læmole i den nordre Side, ved man ikke, hvad der vilde være sket. Jeg er i alt Fald godt tilfreds med, at jeg den Gang gjorde, hvad jeg kunde, for at disse Pælehøfder skulde være blevne staaende paa dette Sted. Jeg ved heller ikke, hvorfor de skulde bort.

Skal man nu skride til at udføre Planen om en Gennemgravning ved Hvide Sande — det kan jeg jo ikke vide —, vil jeg dog sige til Finansudvalget, hvad jeg for øvrigt tror, at Vandbygningsdirektøren er indforstaaet med: Man maa ikke, naar man vil dele Sol og Vind lige, lade det nuværende Løb passe sig selv for at sikre det andet. Det vilde — jeg taler her rent upersonligt — simpelt hen være et Bedrag og intet andet. Bestemmer man, at det kan passe sig selv, vil det efterhaanden sande til, og det kan ikke være Meningen. Der kan gøres to Ting dernede straks. Den ene Ting kan gøres uden nogen som helst Bekostning, og det er, at man kan lade Sandpumperen gaa derned, være dernede og faa sin Bedding derned saaledes, som det oprindeligt var bestemt. Det staar intetsteds tydeligere end i Tillæg B. for 1897—98, Sp. 554 — det er mine Øjne lige faldne paa — hvor Ministeren skriver til Finansudvalget: „Ved Finansloven for Finansaaret 1897—98 er der til Anskaffelse af Uddybningsmateriel til Brug ved Sikringen af Udløbet fra Ringkøbing Fjord bevilget et Beløb af 176,000 Kr. Efter at der nu er truffet Bestemmelse“ osv., foreslaar han forskellige Løsninger for Mandskabet. Altsaa, Sandpumperen er bevilget for at holde dette Udløb vedlige, men den er der som bekendt ikke. Sandpumperen „Nymindegab“ er flyttet til Ringkøbing og ligger altsaa omtrent 7 Mil derfra. Men det kan altsaa ændres. Jeg forstaaer slet ikke den Administration —